

2. Закон України «Про Концепцію переходу України до сталого розвитку» <http://www.mns.gov.ua/laws/laws/nuclear/92.htm>.
3. Караяном А.Г., Сиромятников І.В. Прикладна військова психологія, 2006.
4. Електронний ресурс. Режим доступу: <http://www.unian.ua/>

УДК 504.03(477)

ДО ПИТАННЯ ЕКОЛОГІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ ДЕРЖАВИ

М.В. Шкорба, Г.В. Скиба

Хмельницький національний університет
м.Хмельницький, вул. Інститутська, 11
e-mail: mariyashkorba@gmail.com

Ресурси Землі — не безмежні, а тим паче, якщо використовувати їх нерозумно. і сьогодні, проблеми екології, збереження навколишнього середовища постають як глобальні проблеми. Саме тому, екологізація економіки зараз постає принциповим питанням для людства, як нинішніх поколінь, так і майбутніх. Це й зумовлює *актуальність даної теми. Мета роботи* полягає в дослідженні теоретико-методологічних засад екологізації економіки.

Існує кілька визначень поняття екологізація. Дослідивши і узагальнивши їх, можна сказати, що екологізація — це процес послідовного впровадження нових знань, технологій, нових форм організації виробництва, виконання управлінських, які дають змогу підвищити ефективність використання природних ресурсів з одночасним збереженням природного середовища та його поліпшення на різних рівнях [1].

Екологічна економіка — це новий підхід, який поєднує всі аспекти господарської діяльності людини (економічний, екологічний, соціальний тощо) [2]. Як зазначає Веклич О.О. управління еколого-економічним розвитком національного господарства здійснюється саме через економічний механізм природоресурсування [3].

Вперше питання екологізації економіки були висунуті на конференції ООН з охорони природи в Стокгольмі 1972 р, а згодом в Ріо-де-Жанейро у 1992 р. (пізніше у 2012 р.) на Міжнародній конференції з екологічних питань, яка проводилась під егідою ООН. На конференції в Ріо-де-Жанейро вперше постало питання про сталий розвиток. Сталий розвиток у формулюванні ООН — це розвиток суспільства, що дозволяє задовольняти потреби нинішнього покоління, не наносячи при цьому шкоди можливостям майбутніх поколінь для задоволення їхніх власних потреб. Співпраця для досягнення сталого розвитку передбачається як міжнародними документами («Декларація про безпечний, збалансований, гармонійний розвиток суспільства»), так і односторонніми актами держав(в Україні це ЗУ «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року», «Про охорону навколишнього природного середовища», а також іншими законами та нормативно-правовими актами держави. Україна також є учасницею декількох десятків (близько 50) міжнародних еколого-економічних конвенцій та двосторонніх угод, серед яких «Договір про заборону випробування ядерної зброї в атмосфері, космічному просторі й під водою» (Москва, 1963); «Конвенція про заборону військового та іншого ворожого використання засобів впливу на навколишнє середовище» (Женева, 1976, ратифіковано 1978) тощо.

На жаль, в Україні досі не діє повноцінна загальнодержавна програма з екологізація економіки, що підтверджується індексом екологічної ефективності (ЕПІ від англ. Environmental Performance Index). і хоча Україна в 2014 році посіла 95-е місце, порівняно з 102-м у 2012 році, пишатись досі немає чим [4]. Екологічні проблеми України пов'язані, перш за

все, з неефективною екологічною політикою та недотриманням елементарних екологічних і санітарних норм.

Проблеми екології вже давно виступають як глобальні проблеми, а тому їхнє вирішення потребує ефективної міжнародної співпраці. Необхідно зберегти існуючі позитивні тенденції в цій галузі і продовжити не лише теоретичні, а й практичні розробки і дослідження.

Література:

1. Екологічна економіка як сучасна інтегральна наука [Електронний ресурс] <http://www.clubofrome.org.ua/arkh-v/ekolog-chna-ekonom-ka-yak-suchasna-ntegralna-nauka..html>
2. Економіка природокористування — Бобильов С.М., Ходжаєв А.Ш. [Електронний ресурс] <http://ukrbooks.com.ua/kniga1029.html>
3. Веклич О. О. Економічний механізм екологічного регулювання в Україні / О. О. Веклич. — К.: Укр. ін-т. досліджень навколишнього середовища і ресурсів, 2003. — 88 с.
4. Environmental Performance Index [Електронний ресурс] <http://epi.yale.edu/epi/country-rankings>

УДК: 502.131.1:332.1

ГЕОЕКОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПОКРАЩЕННЯ СТАНУ ДОВКІЛЛЯ ЯК СКЛАДОВОЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

А.С. Шолохова, В.П. Михайленко

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Проспект акад. Глушкова, 2-А, Київ, 03022

e-mail: geography@univ.kiev.ua

Емісія антропогенних парникових газів несе ряд серйозних небезпек для довкілля як на локальному, так і глобальному рівнях. Вивчення шляхів усунення цих загроз як складової сталого розвитку є актуальним напрямком для України, яка виробляє нові критерії в організації природокористування на всіх рівнях управління. Проблемним питанням є невизнання екологічної складової в соціально економічних урядових програмах. Подолання існуючих загроз кліматичних змін можливо шляхом впровадження комплексних методів поводження з твердими побутовими відходами (ТПВ) та відходів тваринництва. Метою дослідження є виявлення перспективності одержання енергії з відходів (WtE) на полігонах ТПВ. Впровадження технологій WtE сприяє виконанню ряду міжнародних зобов'язань та одночасно допомагає вирішити технологічні потреби суспільства, що може бути реальним прикладом впровадження концепції сталого розвитку в Україні.

Сумарний внесок емісії метану з полігонів твердих побутових відходів (ТПВ), складає 4 % від усіх наземних джерел його утворення. Метан сприяє зміні клімату приблизно у 20 разів більше, ніж CO₂, за рахунок більш високої поглинальної здатності теплової енергії. Не менш небезпечними є відходи тваринництва, на частку яких додатково припадає 65 % вироблених викидів геміоксиду азоту. Потенціал останнього щодо кліматичних змін перевищує аналогічні показники CO₂. у 296 разів. Україна, як Сторона Рамкової конвенції зі зміни клімату (РКЗК) та Кіотського протоколу може покращати звітність щодо викидів антропогенного метану, яка щороку подається до Секретаріату РКЗК.

На локальному рівні метан є причиною виникнення стихійних пожеж, що є додатковою небезпекою для довкілля та здоров'я населення. Пожежі на звалищах ТПВ є джерелом утворення небезпечних сполук ненавмисного виробництва, заборонених Стокгольмською